

Arrest

nr. 140 323 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, u bent Pashtoun van origine en afkomstig uit Khwaizo, Zaman Kor/Abakor in Mohmand Agency in de Federally Administered Tribal Areas.

U verklaart dat de taliban in 2010 nieuwe leden rekruteerden en dat ze dat onder andere in uw dorp kwamen doen. De taliban eiste uit elke familie een vrijwilliger en omdat uw vader de enige kostwinner was in uw gezin, gaf u zich als vrijwilliger op. U werd de dag na de oproeping van de taliban in de moskee opgepikt, samen met zes andere vrijwilligers uit uw dorp. Jullie werden geblinddoekt naar een bergachtige plaats gebracht, waar het talibankamp zich bevond. In het kamp waren allerlei fysieke

trainingen aan de gang, werden koranlessen gegeven en werd geleerd hoe met een machinegeweer om te gaan. U moest ook meegaan naar een dorp om er een controle uit te voeren: er werd gecontroleerd of mensen geen muziek speelden, of ze een baard droegen en of ze genoeg baden.

U voelde zich echter heel erg angstig bij de taliban en werd getroost door Qari Shakeel, een man van wie u ooit nog les had gehad in de madrassa die ook bij de taliban was. Hij besloot u te helpen en hielp u op een nacht ontsnappen. U wandelde urenlang tot u in de Ata Bazaar uitkwam. U ging niet terug naar uw huis, maar ging naar Shabqadar, waar u ongeveer 20 dagen bij uw tante verbleef. Ondertussen hadden uw ouders een brief van de autoriteiten ontvangen waarin stond dat u zich bij hen moest aanmelden. Ook de taliban had uw ouders een brief gestuurd met de mededeling dat u zich terug bij de taliban moest melden, anders zou u worden vermoord.

Hierdoor werd de Pakistaanse grond te heet onder uw voeten, waardoor uw neef Ishaq uw reis naar het buitenland regelde. U ging eerst van Shabqadar, via Peshawar, naar Karachi om dan via Iran en Turkije naar Griekenland te reizen. Daar hebt u ongeveer zes maanden verbleven. Op 28 april 2011 bent u dan via Italië en Frankrijk naar België verder gereisd, waar u op 8 mei 2011 bent aangekomen. Op 10 mei 2011 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

U verklaart dat u bij uw terugkeer ook de lokale Pakistaanse bevolking uit uw regio vreest. U zegt dat zij onopgeleid zijn en denken dat mensen die naar Europa zijn gereisd bekeerd zijn tot een andere religie. Als zij dit zouden doorvertellen aan de taliban, zou u zeker worden vermoord.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart voor, een kopie van uw paspoort, uw domiciliëregistratie, de brief van de autoriteiten, de brief van de taliban en twee enveloppes.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de taliban. U werd gedwongen gerekruteerd door de taliban, maar slaagde erin na enkele dagen te ontsnappen, waardoor de taliban u nu wil vermoorden. Omwille van uw activiteiten bij de taliban is ook de Pakistaanse overheid naar u op zoek. Ook verklaart u te vrezen voor de lokale bevolking in uw regio van herkomst die ervan overtuigd is dat eenieder die naar Europa is gereisd, bekeerd is. Op basis van uw verklaringen moet echt worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verschillende punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst werden verscheidene tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen tijdens twee gehoren bij het CGVS. Zo legde u geenszins eenduidige verklaringen af over de duur van uw verblijf bij de taliban. U verklaarde aanvankelijk dat u drie dagen bij de taliban hebt verbleven (CGVS I, p.11) en vertelde dat u die derde dag bent kunnen ontsnappen (CGVS I, p.12). U herhaalde vervolgens nogmaals dat u twee nachten bij de Taliban hebt verbleven en de derde dag 's nachts bent vertrokken (CGVS I, p.13). Dit komt echter niet overeen met uw latere verklaringen. Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u immers dat u slechts één dag bij de taliban bent gebleven en dat u dan de volgende dag 's nachts bent ontsnapt (CGVS II, p.10), om vervolgens dan weer te verklaren dat u op dezelfde dag van uw aankomst 's avonds laat bent kunnen ontsnappen (CGVS II, p.10). Later verklaarde u dan weer dat u aankwam bij de taliban, u er de volgende dag een hele dag bent gebleven, en dat u dan die avond bent kunnen weglopen (CGVS II, p.10). Wanneer u met uw weinig eenduidige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u louter dat u bij uw eerste gehoor ook had verklaard dat u de tweede nacht was ontsnapt, en dat u twee dagen bij de taliban bent gebleven (CGVS II, p.14). Het louter verdraaien van uw eerdere verklaringen is echter geenszins afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden teniet te doen. Uw verblijf bij de taliban maakt immers de kern van uw asielrelaas uit, waardoor dan ook redelijkerwijze kan worden verwacht dat u hieromtrent duidelijke verklaringen aflegt. U blijkt hiertoe niet in staat, waardoor de geloofwaardigheid van uw verblijf bij de taliban alvast wordt aangetast.

Verder waren ook uw verklaringen met betrekking tot uw aankomst in het talibankamp niet eenduidig. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS had u immers verklaard dat jullie, nadat jullie werden meegenomen uit de moskee, werden geblinddoekt, vervolgens twee uur moesten rijden en daarna nog twintig minuten geblinddoekt moesten wandelen (CGVS I, p.12). Dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor verklaarde dat jullie twee, drie of vier uur geblinddoekt moesten rijden, om vervolgens per auto in het talibankamp zelf aan te komen en onmiddellijk van jullie blinddoek te worden ontdaan (CGVS II, p.9). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, zei u dat u na aankomst met de auto toch nog een vijf à tien minuten moest wandelen vooraleer jullie blinddoeken werden afgedaan (CGVS II, p.13). Deze verklaring wordt echter niet aanvaard. Er werd u tijdens uw tweede gehoor immers expliciet gevraagd wanneer jullie blinddoeken werden uitgedaan, waarna u antwoordde dat dit gebeurde toen jullie uit de auto stapten. U werd ook nogmaals gevraagd of u effectief met de auto in het talibankamp aankwam, waarna u bevestigend antwoordde (CGVS II, p.9). Dat u dus ter verschoning van uw tegenstrijdige verklaringen plots zegt dat jullie toch nog moesten wandelen nadat jullie met de auto waren aangekomen, is niet aannemelijk. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling te staan.

Ook wat uw verblijf bij de taliban zelf betreft, legde u allerm minst gelijklopende verklaringen af. Aanvankelijk had u namelijk verklaard dat u bij de taliban verschillende trainingen kreeg over hoe je een machinegeweer moest gebruiken, dat u islamitische preek sessies moest volgen, dat jullie in de modder moesten lopen, gewichten op jullie rug moesten dragen, de koran moesten reciteren en dat iemand die een fout maakte werd gestraft (CGVS I, p.13,14). Dit terwijl u later verklaarde helemaal niet te hebben deelgenomen aan al deze trainingen. U vertelde dat andere mensen die oefeningen deden en de trainingen volgden, maar dat u zelf enkel toekeek. Het enige wat u had gedaan, was een automatisch geweer vasthouden, meer niet (CGVS II, p.10). Geconfronteerd met de verschillen tussen uw opeenvolgende verklaringen, legde u de schuld bij de tolk. U verklaarde dat de tolk bij het eerste gehoor bij het CGVS de vele details die u gaf, niet vertaalde (CGVS II, p.13). Dit kan echter niet worden aangenomen. Uit het gehoorverslag van uw eerste interview bij het CGVS blijkt immers wel degelijk dat u gedetailleerde verklaringen aflegde over uw verblijf bij de taliban, waardoor dan ook niet eenvoudigweg kan worden ingeroepen dat de tolk geen details vertaalde. Dat uw gedetailleerde verklaringen tegenstrijdig bleken kan dan ook niet aan de vertaling van de tolk worden toegeschreven, maar enkel aan uzelf. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder uitgehouden.

Voorts verklaarde u dat u tijdens uw verblijf bij de taliban bent meegegaan naar een dorp waar u een controle van de dorpsbewoners bijwoonde. U verklaarde aanvankelijk dat jullie met negen auto's naar het dorp Shamshad gingen om daar de bewoners te controleren of ze een baard hadden, of ze muziek speelden etc. (CGVS I, p.14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS daarentegen, verklaarde u dat jullie slechts met vier à vijf auto's naar het dorp gingen en zei u bovendien dat u de naam van dat dorp niet kende (CGVS II, p.10,11). Wanneer u op deze opmerkelijke verschillen met uw vorige verklaringen werd gewezen, zei u dat u bij uw eerste gehoor ook al had gezegd dat jullie met vier à vijf auto's naar het dorp waren gereden, maar dat de tolk zomaar een willekeurig getal had vertaald, om dan onmiddellijk op te werpen dat u geheugenproblemen hebt en de details niet allemaal hebt onthouden (CGVS II, p.13). Dit volstaat echter geenszins als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat u de onregelmatigheid in uw verklaringen eerst tracht toe te rekenen aan de tolk, om vervolgens te zeggen dat u zelf toch niet alle details hebt onthouden, omdat u geheugenproblemen hebt, wordt niet aanvaard en komt uw geloofwaardigheid allerm inst ten goede. Wanneer u bovendien verder werd gevraagd naar uw geheugenproblemen, verklaarde u dat u een drugsverleden hebt en daardoor gemakkelijk dingen vergeet, zoals uw gsm of uw portefeuille (CGVS II, p.13). Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat uw cognitieve geheugen in dien mate zou zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over bepaalde belangrijke gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas uitmaken. Overigens legt u ook op geen enkel moment een voldoende gestaaft medisch-psychologisch attest neer waaruit zou blijken dat u ernstige geheugenproblemen hebt, waardoor uw verklaringen met betrekking tot die geheugenproblemen in geen geval kunnen worden aanvaard. Wat de naam van het dorp betreft, gaf u als verklaring dat u veronderstelde dat jullie naar Shamshad gingen, omdat u de naam van dat dorp had gehoord (CGVS II, p.13). Dit neemt echter niet weg dat u eerder, wanneer u expliciet werd gevraagd hoe de plaats waar jullie naartoe gingen heette, had verklaard: "Dat weet ik niet. Alle dorpen zijn hetzelfde voor mij, ik ken niet de hele regio. Er was geen naam of adres of zo" (CGVS II, p.11). De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dus onherroepelijk overeind, waardoor het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas verder wordt bevestigd. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en coherente verklaringen af te leggen, hetgeen in casu geenszins het geval blijkt te zijn.

Vervolgens bleek u ook incoherent over uw ontsnapping uit het talibankamp. U verklaarde immers eerder verschillende keren dat Qari Shakeel, de leraar uit de madrassa die u in het talibankamp was tegengekomen, voor uw vertrek het machinegeweer dat u op dat moment bij zich had van u overnam, om u vervolgens uw ontsnappingsweg te tonen (CGVS I, p.12, 16). Wanneer u hier tijdens uw tweede gehoor nogmaals werd naar gevraagd, zei u verbazend genoeg dat u op het moment voor uw ontsnapping, toen u met Qari Shakeel praatte, helemaal niets bij zich had. U verklaarde ook expliciet dat u het machinegeweer dat u eerder was gegeven niet bij zich had, en dat het was achtergebleven op de plaats waar die wapens worden bewaard (CGVS II, p.14). Gewezen op deze incoherentie, zei u dan toch dat Qari Shakeel het wapen van u afnam en het vervolgens bij de andere wapens zette, vooraleer hij u de weg toonde (CGVS II, p.15). Echter, het louter aanpassen van uw eerdere verklaringen volstaat niet om vastgestelde tegenstrijdigheden om te keren. Opnieuw wordt uw geloofwaardigheid dus ernstig ondergraven.

Aangezien er omwille van de bovenstaande argumenten geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, als zou u door de taliban gedwongen zijn gerekruteerd, kan er logischerwijs evenmin worden aangenomen dat u omwille van deze rekrutering actueel problemen zou kennen met de Pakistaanse autoriteiten en dat zij u daarom zouden zoeken en vervolgen.

De documenten die u neerlegt om uw problemen met de taliban en de Pakistaanse autoriteiten te staven, zijnde een brief van de autoriteiten en een brief van de taliban, zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat eender welk document in Pakistan gemakkelijk tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Pakistaanse documenten hoe dan ook relatief is. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen als zou u actueel problemen hebben met de taliban en de Pakistaanse autoriteiten als gevolg van een gedwongen rekrutering.

Ten slotte haalde u ook aan de lokale bevolking uit Mohmand Agency te vrezen, omdat zij er volgens u van overtuigd zijn dat mensen die naar Europa hebben gereisd, bekeerd zijn, en u dus bij uw terugkeer naar uw regio zouden vermoorden. Ook vreest u dat de taliban uw verblijf in Europa zouden te weten komen en dat zij u om die reden eveneens zouden willen vervolgen (CGVS I, p.18; CGVS II, p.15,16). Dit zijn echter blote beweringen, louter gebaseerd op vermoedens, die u op geen enkele objectieve manier weet te staven. Hierdoor kan dan ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan deze verklaringen.

De overige documenten die u voorlegde kunnen de bovenstaande conclusies niet veranderen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort en uw domiciliëregistratie tonen uw herkomst uit Mohmand Agency in de Federally Administered Tribal Areas, hetgeen in deze niet wordt betwist. Deze documenten geven echter geen uitsluitsel over de problemen die u in Pakistan verklaart te hebben meegemaakt. De twee enveloppen die u neerlegde, tonen aan dat u vanuit Pakistan post in België hebt ontvangen, maar geven geen verdere informatie met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat, hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel

geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden *targeted killings*. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dit geldt niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. Over het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die naast het Pashtou ook nog Urdu en Engels spreekt en dat over een hoog intellectueel vermogen beschikt, aangezien u verklaarde voor uw vertrek naar België rechten te zijn gaan studeren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A van de Conventie van Genève juncto artikelen 48/3 en 48/5, § 1 *a contrario* § 3, alsook de artikelen 48/6 (artikel 4, § 5 richtlijn 2011/95/ EU) en 48/7 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 1 en § 2, c) van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EG juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spijkers op laag water zoekt. Verzoeker heeft zijn twee gehoorverslagen opnieuw gelezen en stelt vast dat deze wel degelijk in grote lijnen coherent en gelijklopend zijn. Wat de beweerdde tolkenproblemen betreft, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen miskent dat er een discussie is ontstaan met de tolk. De Raad stelt vast dat op het moment dat verzoeker wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn verblijf bij de taliban, hij de schuld bij de tolk legt. Verzoeker verklaarde dat de tolk bij het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vele details die hij gaf, niet vertaalde (stuk 5, gehoorverslag, p.13). Uit het gehoorverslag van verzoekers eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt echter dat hij gedetailleerde verklaringen aflegde over zijn verblijf bij de taliban, waardoor dan ook niet eenvoudigweg kan worden ingeroepen dat de tolk geen details vertaalde (stuk 10, gehoorverslag, p. 13-17). De aangetroffen anomalieën zijn bovendien dermate dat ze niet kunnen worden verklaard doordat de tolk verzoekers gedetailleerde verklaringen niet correct zou vertaald hebben. Tijdens zijn eerste gehoor had verzoeker namelijk verklaard dat hij bij de taliban verschillende trainingen kreeg over hoe je een machinegeweer moest gebruiken, dat hij islamitische preekssessies moest volgen, dat ze in de modder moesten lopen, gewichten op hun rug moesten dragen, de koran moesten reciteren en dat iemand die een fout maakte werd gestraft (stuk 10, gehoorverslag, p. 13, 14). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker echter helemaal niet te hebben deelgenomen aan al deze trainingen. Verzoeker vertelde dat andere mensen die oefeningen deden en de trainingen volgden, maar dat hij zelf enkel toekeek. Het enige wat verzoeker zou gedaan hebben, was een automatisch geweer vasthouden, meer niet (stuk 5, gehoorverslag, p.10). Dat verzoekers gedetailleerde verklaringen tegenstrijdig bleken kan dan ook niet aan de vertaling van de tolk worden toegeschreven, maar enkel aan zichzelf. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert staat het aldus geenszins vast dat er problemen zijn geweest met de vertaling of met de vertaling van de persoonlijke voornaamwoorden. In zijn verzoekschrift kiest verzoeker overigens één versie van zijn verklaringen. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op.

Voorts verklaarde verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf bij de taliban is meegegaan naar een dorp waar hij een controle van de dorpsbewoners bijwoonde. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat zij met acht of negen auto's naar het dorp Shamshad gingen om daar de bewoners te controleren of ze een baard hadden, of ze muziek speelden enzovoort (stuk 10, gehoorverslag, p. 14). Tijdens zijn tweede gehoor daarentegen, verklaarde verzoeker dat zij slechts met vier à vijf auto's naar het dorp gingen en zei hij bovendien dat hij de naam van dat dorp niet kende (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Wanneer verzoeker op deze opmerkelijke verschillen met zijn vorige verklaringen werd gewezen, zei hij dat hij bij

zijn eerste gehoor ook al had gezegd dat zij met vier à vijf auto's naar het dorp waren gereden, maar dat de tolk zomaar een willekeurig getal had vertaald, om dan onmiddellijk op te werpen dat hij geheugenproblemen heeft en de details niet allemaal heeft onthouden (stuk 5, gehoorverslag, p.13). Dit volstaat echter geenszins als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat verzoeker de onregelmatigheid in zijn verklaringen eerst tracht toe te rekenen aan de tolk, om vervolgens te zeggen dat hij zelf toch niet alle details heeft onthouden, omdat hij geheugenproblemen heeft, wordt niet aanvaard en komt zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede. De bewering dat de tolk zomaar een nummer heeft uitgevonden, maakt verzoeker overigens niet aannemelijk. Wat de naam van het dorp betreft, geeft verzoeker ook in zijn verzoekschrift als verklaring dat hij veronderstelde dat zij naar Shamshad gingen, omdat hij de naam van dat dorp had gehoord. De Raad stelt vast dat dit niet wegneemt dat verzoeker er, wanneer hem expliciet werd gevraagd hoe de plaats waar zij naartoe gingen heette, had verklaard: *"Dat weet ik niet. Alle dorpen zijn hetzelfde voor mij, ik ken niet de hele regio. Er was geen naam of adres of zo"* (stuk 5, gehoorverslag, p.11). De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dus onherroepelijk overeind.

Wat de duur van verzoekers verblijf bij de taliban betreft, stelt de bestreden beslissing ook omstandig vast dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij drie dagen bij de taliban heeft verbleven (stuk 10, gehoorverslag, p.11) en vertelde dat hij die derde dag is kunnen ontsnappen (stuk 10, gehoorverslag, p.12). Verzoeker herhaalde vervolgens nogmaals dat hij twee nachten bij de taliban heeft verbleven en de derde dag 's nachts is vertrokken (stuk 10, gehoorverslag, p.13). Dit komt echter niet overeen met zijn latere verklaringen. Tijdens verzoekers tweede gehoor verklaarde hij immers dat hij slechts één dag bij de taliban is gebleven en dat hij dan de volgende dag 's nachts is ontsnapt (stuk 5, gehoorverslag, p.10), om vervolgens dan weer te verklaren dat hij op dezelfde dag van zijn aankomst 's avonds laat is kunnen ontsnappen (stuk 5, gehoorverslag, p.10). Later verklaarde verzoeker dan weer dat hij aankwam bij de taliban, hij er de volgende dag een hele dag is gebleven, en dat hij dan die avond is kunnen weglopen (stuk 5, gehoorverslag, p.10). Wanneer verzoeker met zijn weinig eenduidige verklaringen werd geconfronteerd, vermeldde verzoeker geenszins tolkenproblemen. Verzoeker verklaarde louter dat hij bij zijn eerste gehoor ook had verklaard dat hij de tweede nacht was ontsnapt, en dat hij twee dagen bij de taliban is gebleven (stuk 5, gehoorverslag, p.14).

In voorliggend verzoekschrift voert verzoeker nog aan dat hij ook tijdens zijn allereerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk gesteld heeft dat zijn verblijf bij de taliban twee of drie dagen heeft geduurd. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde: *"Ik heb ongeveer 2 of 3 dagen met hen gewerkt."* (stuk 16, vragenlijst, vraag 5). Verzoeker gaf aldus bij benadering en "ongeveer" het aantal dagen aan dat hij bij de taliban verbleef. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel zou blijken dat hij duidelijk heeft aangegeven hoeveel dagen hij bij de taliban heeft verbleven. Het louter verdraaien van eerdere verklaringen is geenszins afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheden teniet te doen. Verzoekers verblijf bij de taliban maakt immers de kern van zijn asielrelaas uit, waardoor dan ook redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hieromtrent duidelijke verklaringen aflegt. Verzoeker blijkt hiertoe niet in staat.

Ook de argumentatie over hoe de dagen en nachten zouden moeten worden geteld, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Ook de zogenaamde problemen met de tolk kunnen hier geen afbreuk aan doen. Op basis van wat voorafgaat is duidelijk komen vast te staan dat verzoeker omtrent zijn verblijf bij de taliban geen eenduidige verklaringen kan afleggen.

Verzoeker voert tevens aan dat hij niet weet hoelang er gereden werd naar het talibankamp en dit moeilijk in te schatten is, hij geen uurwerk aan had maar wel een blinddoek waardoor het moeilijk is om een tijdsduur in te schatten. Dergelijke algemene opmerkingen kunnen de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen niet verschonen.

Tijdens verzoekers eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hij verklaard dat ze, nadat ze werden meegenomen uit de moskee, werden geblinddoekt, vervolgens twee uur moesten rijden en daarna nog twintig minuten geblinddoekt moesten wandelen (stuk 10, gehoorverslag, p.12). Verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede gehoor dat zij twee, drie of vier uur geblinddoekt moesten rijden, om vervolgens per auto in het talibankamp zelf aan te komen en onmiddellijk van hun blinddoek te worden ontdaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, zei verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij na aankomst met de auto toch nog een vijf à tien minuten moest wandelen vooraleer de blinddoeken werden afgedaan (stuk 5, gehoorverslag, p.13). Deze verklaring wordt echter niet aanvaard. Er werd verzoeker tijdens zijn tweede gehoor immers expliciet

gevraagd wanneer hun blinddoeken werden uitgedaan, waarna hij antwoordde dat dit gebeurde toen zij uit de auto stapten. Verzoeker werd ook nogmaals gevraagd of hij effectief met de auto in het talibankamp aankwam, waarna hij bevestigend antwoordde (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Dat verzoeker dus ter verschoning van zijn tegenstrijdige verklaringen plots zegt dat zij toch nog moesten wandelen nadat ze met de auto waren aangekomen, is niet aannemelijk. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder op de helling te staan. Ook de zogenaamde problemen met de tolk kunnen hier geen afbreuk aan doen. Op basis van wat voorafgaat is duidelijk komen vast te staan dat verzoeker omtrent de aankomst in het kamp geen eenduidige verklaringen kan afleggen.

De Raad wijst er ook op dat verzoeker er verkeerdelijk van lijkt uit te gaan dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn.

Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet regel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelf de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekende partij gaat er aldus verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897).

Noch de bewering dat de tolk niet correct vertaald zou hebben, noch de bewering dat door de vertaling van het Engels naar het Pashtou details verloren zouden zijn gegaan, kunnen worden volgehouden. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over zijn verblijf bij de taliban.

Verzoeker draagt een eigen verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS, nr. 166.028 van 19 december; RvS, nr. 162.792 van 27 september 2006). Verzoeker dient spontaan en correct te antwoorden op de vragen over het incident dat aan de basis lag van zijn problemen. Na lezing van de gehoorverslagen blijkt verzoeker hier niet toe in staat. Hij wijzigt eerder afgelegde verklaringen en tracht zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te doen lijken. Verzoeker kan dan ook zijn verblijf bij de taliban niet aannemelijk maken waardoor terecht kan besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker werpt op dat hij veelvuldig cannabis gebruikt wat invloed heeft op het geheugen waardoor er een verstoring plaatsvindt van de informatie die in de hersenen wordt opgeslagen. Verzoeker voegt een internetartikel toe over de gevolgen van cannabisgebruik. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers cognitieve geheugen in die mate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over bepaalde belangrijke gebeurtenissen die hij beweert zelf meegemaakt te hebben en die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Overigens legt verzoeker ook op geen enkel moment een voldoende gestaaft medisch-psychologisch attest neer waaruit zou blijken dat hij ernstige geheugenproblemen heeft, waardoor zijn verklaringen met betrekking tot die geheugenproblemen in geen geval kunnen worden aanvaard.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat wat verzoekers vrees voor de lokale bevolking uit Mohmand Agency betreft en zijn vrees voor de taliban die zouden te weten gekomen zijn dat verzoeker in Europa verbleven heeft, dat dit blote beweringen zijn die louter gebaseerd zijn op vermoedens en die verzoeker op geen enkele manier kan staven. Hierdoor kan er dan ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan deze verklaringen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen gedwongen door de taliban te zijn gerekruteerd, kan er evenmin worden aangenomen dat de Pakistaanse autoriteiten op zoek zijn naar verzoeker omwille van deze rekrutering.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben, hetgeen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vaststelde in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voorts beperkt tot het minimaliseren van de gedane vaststellingen en de veelvuldige tegenstrijdige verklaringen telkenmale in de schoenen van de tolk tracht te schuiven. Er is geen enkel concreet element voorhanden waaruit blijkt dat de tolk enige fout heeft begaan bij het tolken. Verzoeker draagt in deze zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het afleggen van voormelde tegenstrijdige verklaringen.

Het louter uiten van een vrees voor vervolging voor de taliban, de autoriteiten en de lokale bevolking en verwijzen naar een rapport *“Topical Note Pakistan: Security-related issues in FATA: Land info”* volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM dient te worden gewezen op het feit dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar Pakistan een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zal opleveren.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat, hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers

beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden *targeted killings*. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dit geldt niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. Over het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die naast het Pashtou ook nog Urdu en Engels spreekt en dat over een hoog intellectueel vermogen beschikt, aangezien u verklaarde voor uw vertrek naar België rechten te zijn gaan studeren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer

naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.”.

Deze motieven zijn deugdelijk, pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en haalt zelfs enkele incidenten aan. Verzoeker gaat hierbij echter voorbij aan het gegeven dat werd geoordeeld dat er voor verzoeker een redelijk vestigingsalternatief beschikbaar is in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker het redelijk karakter van het vestigingsalternatief bekritiseert en aanvoert dat zijn leven niks zal betekenen, dat hij niets nuttig zal kunnen voortbrengen en zich de vraag stelt van wat hij zal dienen te leven en wat voor betekenis zijn leven zal hebben in de bidonvilles in de steden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat het onredelijk is om te verwachten dat hij zich vestigt in één van de grote steden waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman is die naast het Pashtou ook nog Urdu en Engels spreekt en dat hij over een zeker intellectueel vermogen beschikt, aangezien hij verklaarde voor zijn vertrek naar België rechten te zijn gaan studeren. Verzoeker toont niet aan dat hij in een preciaire verblijfssituatie zal terechtkomen. Gelet op wat voorafgaat zijn er geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF